

LAFANZIN

SAYI 2

LİSE ANARŞİST FAALİYET

"EYLEM BEREKETLİDİR!"

lafisyanda@gmail.com

Geçmişten, günümüze bir gelenek: ANARŞİZM

Yaşadığınız dünyayı bir düşünün ve arkanıza dönüp sadece bakın. Kaybettiklerinize ve bugününe. Geleceği kurgulayın ne görüyorsunuz. İçinde yaşadığınız bu gezegen her geçen gün kendini yok ediyor, sadece kendini değil bütün canlıları da. Sorunun kapitalizm olduğunu biliyorsunuz, bu sonun hazırlanmasında devletlerin ve iktidarların büyük rolü olduğunu kabul edebiliyorsunuz. Umutla hala bekliyorsunuz.. . Peki neyi?

Bizler hayatta üzgün olmaksızın öfkeli olmayı yeğliyoruz. Beklemektense harekete geçiyor, örgütleniyoruz. Yüreğimizde yeni bir dünya taşıyoruz, şimdi şu an da büyümekte olan bir dünya. Tıpkı Atina da büyüyen isyan gibi, tıpkı Paris sokaklarında, Arjantin varoşlarında, Kürdistan topraklarında büyüyen serhıldan gibi. Sadece isyan değil büyüyen, iktidarların olmadığı, devletlerin yönetmediği, uygarlığın yeryüzünü talan etmediği, kadınların, çocukların vurulmadığı, ırk, dil, din, aile, kimlik vb. otoritelerin vücutlarımızda bir virüs gibi gezinmediği, geçmişte özgür insanların, yarınlarda özgürce yaşayacakları bir kültürü, bir geleneği büyütme gayemiz.

Anarşizm bu yüzden sadece bir politika olamaz. Anarşizm sadece bir düşünce felsefesi olamaz. Anarşizm sadece yaşamlarda süremez. Anarşizm sadece yazılamaz, çizilemez. Anarşizm sadece kıramaz, yıkamaz. Anarşizm sadece konuşulamaz, tartışılmaz. Anarşizm hepsidir. Anarşist mücadele hayatın her alanında, her şekilde, her koşulda, her yaşta, her hayatta bir diriliştir, bir direniştir. Anarşizm bu yüzden örgütlenmektir.

Bizler örgütlenmenin, örgütlü olmanın gücünü fark ederek çoğalıyoruz. Amacımız çoğalarak, parçalanmak, parçalandıkça yayılmak, yayıldıkça değiştirmek, değiştikçe özgürleşmek. Amacımız bir Anarşist gelenek yaratmak.

Bizler Anarşist olmanın ve bir Anarşist gibi yaşamamanın inanılmaz gücünü hissedebiliyoruz. Mülkiyetlerimizden sıyrıldık, bize ait olanın bizde kurduğu egemenlikten vazgeçtik. Söylediklerimiz komünal yaşamlarımızda bugünden gerçekleşiyor. Bizler bedenlerimizde, mekanlarımızda ve ne yaşıyorsak işte o anda değişimle, paylaşma ve dayanışmanın üretimiyle yeniden hayat bulan bir fikrin bütünüyüz. Fikirlerimize dokunabiliyoruz ve bu bizi Anarşizme daha çok bağlıyor.

Bizler yoldaşız, aynı yolun derdini, dert edinmiş insanlarız. Genciz, yaşlıyız, kadınız, erkeğiz, çocuğuz, eşcinseliz, beyazız, siyahız, kürdüz, lazız, ermeniyiz, körüz, dilsiziz.. . Bizler herkesiz. Adaletten ve eşitlikten yana içinde yaşadığımız tarafsızlığın tarafındayız. Bu yüzden birimiz bile özgür değilsek hepimiz tutsağız. Bu yüzden yolumuz sadece Anarşizme varıyor.

Bizler yola çıktık, içimizde taşıdığımız özgürlük tutkusuyla... Yüzyıllar önce İspanya'nın köylerin de, eşek üstünde köy köy gezinen ve itaatle boyun eğmişlere gözlerindeki kıvılcımla, yüreğindeki tutkuyla Anarşizmden bahseden Durruti'yi hatırlıyoruz. Yüzyıllar önce Paris sokaklarında otoritenin iradesine başkaldırmış komünlerin isyanını hatırlıyoruz. Bugün Yunanistan da yanan arabaların, bankaların, binaların, sokakların ateşiyle gökyüzünü aydınlatanları görüyoruz. Anarşiyi görüyoruz. Geçmişten, günümüze bir gelenek yaratıyoruz... Derin bir nefes alın bizim yüzyılımız asıl şimdi başlıyor..

Lise Anarşist Faaliyet

Acıdan siyaha, Kandan kırmızıya boyanmış bayraklarıyla:

MAHNOVŞINA

Anarşistlerin tarihteki ilk büyük başarısı denince akla gelen şey Mahnovşina, yani 1918-1921 yılları arasında Ukrayna bölgesinde kurulmuş olan anarşist komündür.

Rusya'da 1917 devriminden sonra bolşevikler giderek güç kazanmaya ve baskı kurmaya başladılar. Bunun başlıca nedeni, devrimin "önde giden insanları"nın gücü ellerinde tutmak isteyişidir. Bunun üzerine Rusya'daki anarşistlerin çoğu güçlü bir anarşist-komünist hareketin olduğu ve bolşeviklerin daha güçsüz olduğu Ukrayna'ya geçer.

Kendine anarşist-komünist diyen Ukrayna'nın Gulay-pole şehrinden Nestor İvanoviç Mahno,

Ukrayna'nın anarşist hareketini örgütleyen başlıca kişi ve anarşist kara ordunun

komutanıydı. Halk ona "Batko" yani baba di-yordu. Hareket her ne kadar anarşist olsa da, genç Nestor yaptıkları, karizması ve anarşizm hakkındaki bilgileri ile insanların güvenini kazanmıştı.

Anarşistler pek çok kez kızıl ordu ile, beyaz orduya karşı ittifak kurmuşlardı. Ukrayna'da anarşistler beyaz ordu'ya karşı büyük zaferler kazanıyorlardı. Gerilla taktikleri kullanan anarşist ordu da sözde komutanlar olsa da diğer ordulardaki gibi hiyerarşik bir düzen yoktu. Bu yüzden özellikle kızıl ordu tarafından onlara eşkiya

denmekteydi. Mahno'nun bulduğu **"Taçanka"** adlı, arkasına makineli tüfek takılmış at arabaları da anarşistlere büyük fayda sağlamıştı.

Mahno'nun Ukrayna'da hala bu kadar sevilmesinin nedeni işçi veya köylü sınıfı için değil, işçi ve köylüler için yaptıklarıdır. Burjuvaların elinde olan toprakları gerilla taktikleri ile ele geçirdikten sonra köylülere veriyor ve bunun için ne bir vergi ne de başka bir şey alıyordu. Kısa bir süre içinde Ukrayna'da anarşist bir komün kurulmuştu. Bu komüne halk arasında "Mahnovşina" adı verilmişti. Mahnovşina'da para tamamen yok olmasa da yaygın olarak takas sistemi kullanılmaktaydı. Eğitimde o zaman için büyük bir yenilik olan, çocukları sistem için birer köle olarak hazırlamayan Ferrer'in "modern okul" prensipleri uygulanmaktaydı. Ukrayna'da otorite sahibi olamayan ve Mahnovşina'daki bu özgürlükten memnun olmayan bolşevikler, beyaz ordu tehdidi ortadan kalkar kalkmaz anarşistleri düşman ilan etti. Daha sonra 1921 yılında "Bütün güç sovyerlere-Partilere değil!" dedikleri için Kronşad'daki anarşistlerin ve bolşeviklerin oraya gelmesini sağlayan devrimde en büyük katkısı olan denizcilerin hepsini katledecek olan kızıl ordu, askerlerini Mahnovşina'ya salar. Ukrayna'daki anarşistleri birer eşkiya olmakla ve devrime karşı birer tehdit olmakla suçlar. Bu sırada Mahno'nun dağıttığı bildirimler sayesinde gerçeklerin farkına varıp anarşistlere katılan kızıl ordulu askerler olsa da kısa bir süre içinde anarşistler, kızıl ordu karşısında güçsüz kalır. 26 Kasım 1920'de, anarşist ordunun komutanlarının Sovyet Devleti tarafından bir konferansa çağrılıp güzel bir "kurşuna dizilme" karşılama töreniyle karşılanmaları da bu savaşın tuzu biberi olmuştur (!)... Bu olaydan sonra Ukrayna genelinde anarşist direnişçiler kalsa da, kısa bir süre içinde Mahnovşina'nın dönemi sona erer...

DURUN, DÜŞÜNÜN! Televizyonda, internette, okulda, gazetede, radyoda söylenenlerin ne kadarına güvenilebilirsiniz? Birileri bize emrettiğinde neden yapıyoruz? Ukrayna'daki anarşistler, tetiği çekmeden önce düşündükleri için onlara "Eşkiya" dendi. Okulda "Düşünme, sorgulama, sadece yerine getir!" deniyor bize. Hiç düşündünüz mü, bu düşüncesizliğimiz ve itaatkarlığımız yüzünden başkalarının başına neler gelebileceğini?

elli kuruş

"Seni okula okumaya gönderiyoruz, Anarşist olasın diye değil"

Lise Anarşit Faaliyet (LAF)lı olmak "zor"!

Faşistlerden, okul gardiyanlarından, ıslah edilmelerden korkmuyoruz!"

Ah bir de şu ailelerimiz sorun yaratmasalar!

Kimisi "otur oturduğun yerde, döverim" deyip basıyor tehdidi.

Kimisi "bütün gün senin için çalışıyorum, ben bu çileyi senin için çekiyorum" deyip kendi haline hayıflanıyor.

Kimisi "çocuğum biz de zamanında devrimciydik" deyip yüreğimizde ki ateşe su serpiyor.

Hepsimi böyle mi düşünüyor?

Bazıları değil.

Onları da soyup, soğana çeviren okul gardiyanlarına isyan ediyorlar bazen tıpkı bizler gibi. Çocuklarına dayak atan hocalara isyan ediyorlar tıpkı bizler gibi. Ama yine de "Aman çocuğum, sen karışma geride dur" demeden de edemiyorlar. Çoğunluğu liseye gelmiş kızlarına, oğullarına "çocuk" gözüyle bakıyor hala ciddiye almıyor, onları dinleme zahmetine bile katlanmıyorlar. Tıpkı ayaklarımıza takılan taş misali ailelerimiz.

Atsan atılmaz, satsan satılmaz...

Bilgilerini, deneyimlerini ve hayatlarını koyuyorlar sırtlarımıza, bizlerse bu yükün altında ezilmekten alıkoyamıyoruz kendimizi. Okulların otoriter sıralarından, ailemizin otoriter yuvasına gidip-geliyoruz. Üzerimizden kurguladıkları gelecek hayallerinin içindeyse kaybolup gidiyor "genç" bedenlerimiz.

Oysa bizler sizler gibi olmak istemiyoruz!

Babam fabrika da, annem evinde fuul-time köle olarak yaşıyor. Ablam üniversiteyi bitirdi, kalifiyeli, prezantable ama hala işsiz. Abim bir robot, Akbank'ta çalışıyor ama yüzünü bile zor görüyorum. Hepimizin hayatları gasp edilmiş, mutsuz bir "gelecek" için yaşıyoruz.

Bu yüzden babam'a, annem'e, ablam'a, abim'e de sesleniyorum.

Bizleri okullara sizler gibi geleceğin köleleri olmaya mı gönderiyorsunuz?

NOT: (Bu yazılı metin tüm embesil ailelere postalanmak üzere yazılmıştır.anlayana...)

lafisyada@gmail

bütün bir nesil benzin pompalıyor...garsonluk yapıyor...yada beyaz yakalı öle olmuş...

-gülüşünde iğrenc bir çaresizlik var

"bankadaki hesabın değilsin! üzerindeki elbiseler değilsin! cüzdanındakiler değilsin! sürdüğün araba değilsin! bizler dünyanın şarkı söyleyip dans eden pislikleriyiz!"

varoluş kuramlarını reddet, özellikle materalist olanı.

"dünyanın en zengin kıçlarından aldığımız yağları, sabun yapıp geri onlara satıyorduk.."

DİKKAT

SABUN!

eğer ne istediğini bilmiyorsan kendini istemediğin bir şeyler alırken bulursun

bütün insanlığın kafası karışık olmalı? çünkü sürekli televizyonda gördükleri şeylerin peşinde koşturuyor. çünkü bizler tüketim kültürünün bize sundukları uyuşmuş, televizyonun palavralarıyla kandırılmış, reklamlar yüzünden açgözlüleşmiş, lüks bir yaşam için yarışan, devlet iktidarı ile gerizekalılaştıran bir toplumda dünyaya geldik .bu toplumda işiniz, kredi kartı limitiniz yada cebinizdeki para kadarsınız. çünkü burada kimliklerimizi statü göstergesi ''şey''ler belirliyor. bizim neslimiz yeni hastalıklara sahip. alışverişkoliklik; onlar otuz iki çift ayakkabısı varken otuzüçüncüyü isteyenler, onlar için önemli olan yarın ne yiyecekleri, araba modelleri ya da iç çamaşırı markaları.

Açlık, yoksulluk, cinayet, sömürü, iktidar onların umurunda bile değil çünkü burada önemli olan bankada ne kadar paran olduğu. bütün bir nesil nefret ettiği işlerde çalışıp, zenginlere hizmet ediyor ve gereksiz şeyler alıyor. televizyonla büyürken milyoner film yıldızı yada rock yıldızı olacağımızı sanıyoruz ama olmayacağız bu yüzden çok ama çok kızgınız yalnızca kızgınlığımızı alışveriş yaparak yada evimizi temizleyerek derslerimize asılarak bastırıyoruz böyle yapmaya devam ettikçe süprüntü ve köle olmaya devam edeceğiz. önce yaptığımız herşeyin dibe batacağını kabul etmeliyiz ve yaptığımız herşeyin arkasında büyüyen o kocaman şeyi görmeliyiz jack'in dışlanmışlık hissedeni olmaktan vazgeç duvarları yıkıp herşeyi görebilirsin, özgür olabilirsin korkmazaten duvarları da biz yarattık yıkanda biz olmalıyız....

Herşeye Karşı olanlar değil! Yüreklerinde bir dünya taşıyanlarız.

-ANARŞİye karşı değiliz. "Herşeye karşı" "kendine bile karşı" söylemi anarşizmi bulanıklaştırır ve anlamsızlaştırır. Anarşi sistemin altarnetifi değil, yaşamın sade ilkeleriyle bezenmiş bir düşüncedir. Anarşi Özgürlüktür, paylaşma ve dayanışmayla, toplumun içinde erimeyen; bireyin, bireyliğini kaybetmeden kalabildiği, iktidarın ve otoriter ilişki biçimlerinin olmadığı yaşamdır.

-KOMÜNİZMe karşı değiliz. Bizler komünistiz. Komünizm paylaşma, dayanışma ve emek ilişkisinin anarşist ilkelerle, insanın insan üzerinde iktidar otorite ve tahaküm oluşturmaksızın; "herkesten verebildiği kadar, herkese ihtiyacı kadar" ilkesiyle yaşamasıdır. Bu algılarımıza işleyen Devletçi Komünizm den farklıdır. Merkezîyetçi değildir. Köylerin (komünlerin) işleyişini, oranın yaşayanları belirler. Birimlerin birbirleriyle ilişkileri dikine-hiyerarşik değil, yatay-eşitlikçidir. Bu ilişkiler her hangi bir devletsî yapının kontrolünde ve denetiminde olamaz, bu komünizmin kendisiyle uyuşmaz.

-ÖRGÜTLENMEye karşı değiliz. Sistem her yanımızı sarmış, sosyal ve ekonomik tüm işleyişimizin içerisinde kendini konumlandırmıştır. Düşüncelerimize, reflekslerimize yerleşmiştir. Son derece örgütlü şekilde, yaşamlarımızı gasp etmektedir. Oyunlarımıza, sözlerimize, yaşamımıza sızmış olan sistem karşısında, bizler de yalnız değil, örgütlü çözümler yaratmak zorundayız. Hayalerimizdeki ve yüreğimizdeki özgür dünyaya hemen, şimdi örgütlü yaşamlarla ulaşabiliriz.

-MÜCADELEye karşı değiliz. İnsanı, dünyayı herşeyi hiçe sayan, kar için köleleştiren, kirlenen efendilerle kavgamız kaçınılmazdır. Hayallerimiz, sadece sisteme uyumsuzluk yapmakla değil ona saldırarak, zayıflatarak, yıkarak gerçekleşebilir. Yaratmak için yıkmak, yıkmak için mücadele!

-DEVİRİMe karşı değiliz. Şimdi, şu anda "ben"le başlayacak ve asla sonlanmayacak olandır. Bireyin ve toplumun dönüşümünün sonsuzluğudur. Yaşamlarımızda şimdi devrilmeye başlayan her iktidar, her otoriter kavram yaşamlarımızın dönüşümü yani "devrim"dir. Devrim yaşadığımız evlerde, sokaklarda, mahalelerde, mücadelemizde, nerdeyse orada yoldaşlarımızla, arkadaşlarımızla, ailelerimizle, herkesle kurduğumuz ilişkilerde başlar ve şirketleri, orduları, devleti yıkana dek sürer ama asla bitmez.

BIBER GAZI

Biber gazı, burun, ağız, göz ve deriye etki eden kimyasal maddeler içeren gazdır. Bu gaz son yıllarda devletin kolluk kuvvetlerinin sözde kendini ve insanları koruması amacıyla bol bol kullandığı daha doğrusu insanlara* soluttuğu gazdır. Bu öyle bir gazdır ki 7 sinden (geçenlerde yıkımlara direnen insanlar saldıran polis 7 aylık bebeğede solutmuştu)

70 ine herkes bir kere solumuş ve sonra polise devlete ... saydırmıştır. (Milli görüşleri en kuvvetli olanlar bile).

Formülüne ($C_{18}H_{27}NO_3$) baktığımızda pek bir şey anlamasak ta içimize çektikten sonra duyu organlarımızdaki acı ile anlıyoruz ki pek de tatlı bir şey değil. Aksine kapsülde durduğu gibi durmuyor, insanın başından kışına kadar her yerini yakıyor.

Kolluk kuvvetleri, biber gazını o kadar eğlenceli buluyorlar ki geçen gün okuduğum bir haberde düğünde çıkan kavgaya polis biber gazıyla katılmış. Ayrıca yapılan araştırmalarda biber gazının hayata bağlayıcı etkisi kanıtlanmış olsa gerek, okuduğum bir başka haberde ise intihar edecek bir gence biber gazıyla müdahale etmiş... Kolluk kuvvetlerinin her olayda biber

gazı kullanmasından anlıyoruz ki bu gaz onlar için her derde deva. Aspirin gibi bir şey (Dert: İtaatsizlik, isyan, anarşi). Karnım arıyor ver aspirini, başım ağrıyor ver aspirini, kıçım...

Peki biber gazı kullanımındaki bu ani artışın sebebi ne?

Biber gazı ile ilgili araştırmalarımız sırasında ise dikkat çekici bir veriye ulaştık. Muamer Güller ve Celallettin Cerrah' 2007 1 Mayıs'ında önce 5000'er dönümlük toprak almışlar ve biber ekmişler. Araştırdık, belgelerle ispatlarız.

1 Mayıs'lara rağmen ellerindeki biberleri tüketemeyince de bütün vakalarda biber gazı kullanılması talimatı vermişler.

Her sene çıkıp "ekonomi bozuk, ekonomi bozuk" diye bağıyorlar, fakat şu gaza milyon dolarlar yatırıyorlar. Neymiş, akli sıra halkın güvenliğini sağlıyorlarmış. Çünkü insanlığın devlet babanın korumasına ihtiyacı varmış. Eğer insanlığı korumak istiyorlarsa kendilerini en yakın yerden atsınlar; çünkü bu yaratıklar biber gazından on bin kat daha zararlılar.

Zararından çok bahsettik biraz da yararından bahsedelim. Bu gaz insanda sinir yapıyor. Bu sinir ne işe yarar diyeceksiniz... Bu sinirle gidip banka camı indirebilirsin, polise karşı daha sıkı direnebilirsin, en önemlisi bu gaz sayesinde devletten nefret edebilirsin. Çünkü tenin her sızladığında bir insandan yediğin yumruğun verdiği acıyı aynı oranda hisseder, o insana duyduğun nefretin aynısını devlete ve onun kuklası polise karşı duyabilirsin. Eğer bu senin için yeterli bir sebep değilse yapılabilecek fazla bir şey yok. Böle düşünenler için de korunma yollarından bahsedelim biraz.

Yapılacak şey basit aslında, salata malzemeleri bunun için yeterli oluyor. Bir adet limon, bir su bardağı elma ya da üzüm sirkesi. Bu kadar basit, çok ekonomik değil mi? Devlete karşı koymak bu kadar basit. Peki biz neden bu acıyı seviyoruz? Sadist olduğumuz için mi? Hayır. Çünkü canımız her yandığında kinimiz daha da artıyor, canımız her yandığında birbirimize daha çok bağlanıyoruz ve canımız her yandığında ANARŞİ'ye olan inancımız daha da artıyor.

OHA

Bu sefer medya'ya OHA

Televizyon ilk icat edildiğinde (şüphesiz o zamanda kapitalizm bir ticari araç olarak üretmişti) tek kanallı bir yayın akışı uygulanırdı. Haberler, akşam Dallas, sabah çizgi film, yayınsız saatlerde ya da alışık olduğumuz ama neyse ki 4 yılda bir plana oturtulabilinen(buna şükretmek zorundayız) askeri darbe duyurusu vs... En azından bu coğrafyada böyleymiş. O zamanlar televizyon biraz daha saf bir kişilikmiş yani. Bugün ki Erol Taş modelinde değilmiş kısacası.

Ya şu an? Bize öğretilen anlı şanlı milenyumun yeni teknoloji çağını başlattığı (parantez içlerinde ölüm, yıkım, sömürü çağı olarak geçer hep) “çığır açan, inanılmaz”; sömürü, işgal, kirli savaş dolu ilk on yılında bu nasıldı?

Bu konudan bahsetmek istedim ben de... O boktan, ama sistemin süsleyip püsleyerek kendi sermayesi ve tekelci burjuvazi için simetrisini ovalleştirdiği, parlattığı milenyumun ilk 10 yılından!!! Buna içimizden söylendiğimiz “oha” sözleriyle başlıkta değindik.

80 darbesinde televizyon ve radyo yayınlarının ordu tarafından ele geçirilmesinin korkusu sürüyor olsa gerek özel televizyonlar da ordunun dilinden başka bir dil kullanmıyor. Özellikle özel televizyonlarda (artık devlet terete'si de el atmaya başladı) birden saçma sapan programlar görmeye başladık.

4 yılda bir sermaye bekçilerini, askerleri yayını bölerek televizyonda görmekten, Dallas'tan ya da kumanda diye bir şeyin olmamasından sıkılmış olacak ki toplum bu gölge oyununun içine CUP diye düştü.

Bir iki diksiyon çalıştırılıp cep kabartacak kadar da para sunulan kuklalar televizyonda “reality show” diye sunuluyor. Bunda dikkatimi çeken “müge anlı” “elifnağme” “gelinim olur musun?” gibi programların RTÜK (Belirteyim hepsi düdüktür) tarafından genel izleyici yani tüm ailenin izleyebileceği yayın olarak sunulması. Sözde bu programlar o devlet baba, devlet ağa, devlet beyin(hepsi aynı bu sıfatların), ulu devletin sermaye ve patronları koruyan, bakanlar için hayatından olmaya hazır ama, 1 mayıslarda 3.buçuk atan polisinin yapamadığını yapıp katil yakalıyor. Kermes yapıp fakir doyuruyor, işsize iş, eşsize eş buluyor, yani sözde halkın sorunlarını çözüyor. Kim inanır buna? Maalesef beyinleri düşünemeyip, konuşamayıp köle olsunlar diye iktidarların ihtiyaçları temelinde yarattığı, boş bilgi ile doldurulan koca bir toplum inanıyor.

Toplum en son 1997, 28 şubatında (bu sefer yayını kesmeden yaptığı darbeyi topluma yürüttüğü tankları göstererek bildirip) yaptığı, son yıllarda da nice planları ortaya çıkan ordu tarafından iyiden iyiye, sokaklardan çekilip evde oturup televizyon izlemeye, medyanın koltuğuna hapsedildi.(Bu darbeleri yapanlar bunu başarmak için medyaya ne kadar ödeme yaptılar acaba?).

Toplumun gözünde idolleşen Müge, Seda, Elif, İbo, Haydar, Aydın vs. topluma “yapacak işin yoksa al bunu seyret, olaylara molaylara da karışma” diyerek şu anda yaşanan tüketim kültürünü yedirdi. Bu vari salak saçma programlarla bitmiyor aslında medyanın halkın beynini uyuşturmak için kullandığı araçlar.

Medya toplumsal mücadelelerde hep olayın arkasını görmekten ısrarla kaçınıp, kamerasını polisin arkasından protestoculara yöneltti. “Göstericiler polise saldırdı” “Polisler meslektaşlarıyla biber gazlarını paylaştı” “Polis çocuklarla top oynadı” “Polis göstericileri dağıtmak için biber gazı sıkarak zorunda kaldı” gibi polislerin reklamını yapıp satma amaçlı haberler yaptı. Ya da “polis toplumun huzurunu sağlıyor” diyerek yutturdu.(acil şifalar cümlemize) Doğru ya! yemek yiyen bir adama, el ele tutuşan iki sevgiliye,1 mayıs'ta hastaneye(şişli etfal) attığı biber gazıyla sağlıyorlar huzuru. Toplum huzurunu üzerimize gelen biber gazları, kafamıza çarpan çift odacıklı kapsüller, plastik yada kurşun mermiler, sert joplarla onlar bozmuyor da, pankartımız ve bayraklarımızla biz bozuyoruz toplum huzurunu.

Yunanistan'da **Alexis** polis kurşunuyla öldürüldüğünde haberler “Yunanistan da Polise saldıran 16 yaşındaki Alexis Grigoropulos, polisin kendini korumak için kullandığı silahın seken mermisiyle kaza sonucu yaşamını yitirdi” diyordu. Sonra Anarşistler bu cinayete isyanla cevap verdiklerinde ise “Yunanistanda polisin açtığı ateş sonucu ölen 16 yaşındaki gencin arkadaşları olduğu tahmin edilen bir grup gösteri yaptı” dediler. İsyana halka halka yayılıp marketlerin yağmalanıp yiyeceklerin kamulaştırıldığı, hastanelerin, okulların, karakolların işgal edildiği bir hal alınca ise medyanın top sakallı gözlüklü entellektüelleri, hayvan terbiyecilerini programlara çağırıp “hmm, bu gençliğe de ne oluyor böyle, bize de sıçrar mı yoksa teğet mi geçer” diye programlar yapmaya başladılar.(sabahta yazar, bkz:engin ardıç)

Komşuda pişer bize de düşer (isyaaann tabi)ve biliyoruz ki bir gün kanalları işgal edildiğinde ne çarpıtması, ne yıkaması, ne kumandayla bütünleşen algıları kalıcak, ne de domuzların (Polis oluyor bu hayvan)reklamı kalmayacak artık. Ve son olarak biz işgal edinceye kadar, isyana devam...

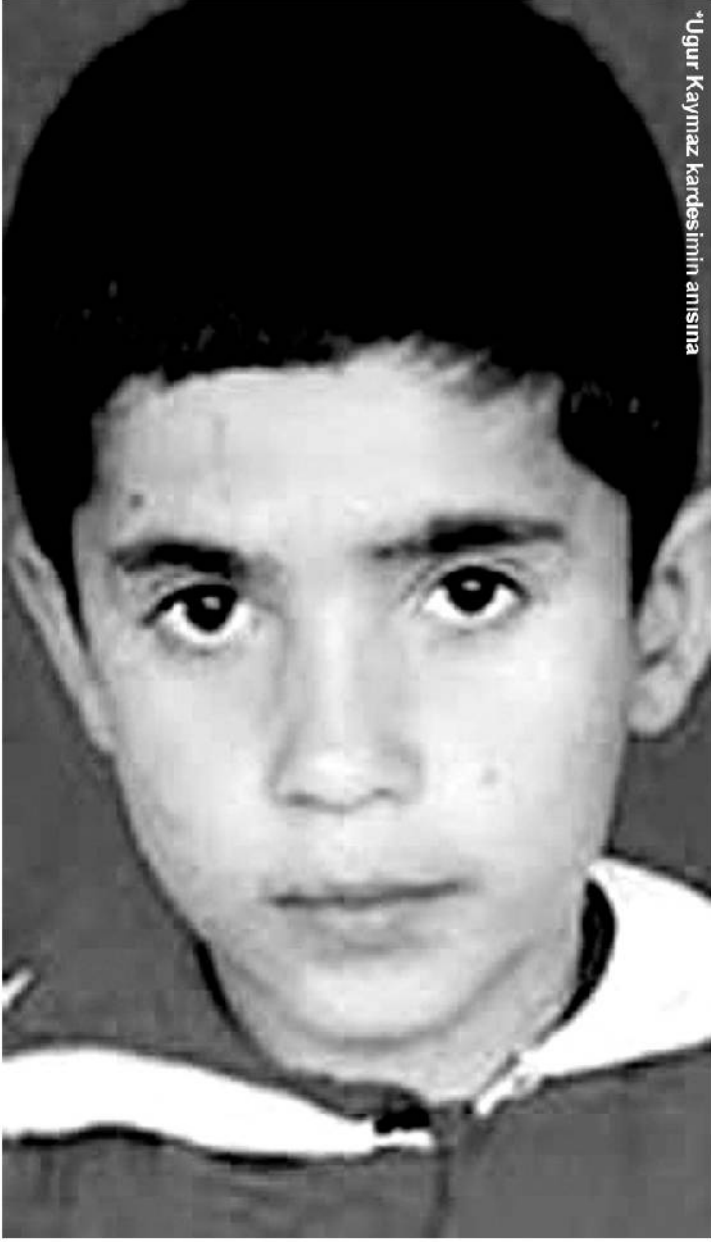
DEHHAQLARA KARSİ HEPİMİZ KAWAYİZ

Bundan binyıllar önce Dehhaq adında bir kral musallat olur mezopotamya halkalarının başına. Zalim Dehhaq halkın kanını emerken ölümcül bir hastalığın pençesine düşer. Dehhaq acılar içinde kıvranarak yataklara düşer ve hastalığına bir türlü çare bulanamaz. Bir rivayete göre bu hastalık Gut hastalığıdır. Bu hastalık kralların hastalığı olarak da bilinir ve sebebi kralların zulüm ve sömürü ile beslenen sofralarındaki etler, şaraplar, mezelerdir. Kral acısı arttıkça zulmeder, zulmettikçe acısı artar. Doktorlarından biri ona hergün iki gencin veya çocuğun beynini yaralarına sürerse acısının dineceğini, hastalığının iyileşebileceğini söyler. Bunun üzerine Dehhaq askerlerini Kürt halkının yaşadığı topraklara salar. Böylece bu coğrafyada aylarca hatta yıllarca süren bir katliam başlar; her gün zorla anne babalarından alınan iki gencin kafası kesilip beyinleri merhem olarak Dehak'ın yarasına sürülür. Gençler öldükçe Fırat'ın, Dicle'nin, Mezrabotan'ın hali perişan ve içler acısıdır. Halk çaresiz ve güçsüz düşmüştür. Bu zulme karşı halk alttan alta hareketlenmeye başlar. Bu sırada 17 çocuğunu Dehhaq'a vermek zorunda kalan ve tek çocuğu kalan demirci Kawa dükkânında demirden savaş malzemeleri olarak Gürz-ü Kember, Kér gibi araçlar yapar. İsyancılardan iki kişi ise saraya aşçı olarak girmeyi başarırlar(Armayel ve Garmayel). Aşçılar bir insan beyni ile kestikleri bir koyunun beynini karıştırıp Dehhaq'a vererek her gün bir çocuğun kaçarak kurtulmasını sağlarlar. Kaçan bu kişiler dağlara çıkarlar ve burada Demirci Kawa ve diğer halkla birlikte isyanın hazırlıklarını yaparlar. Bu hareket Dehhaq'ın hakimiyetindeki tüm topraklara yayılır. Mart ayının 20'sini 21 'ine bağlayan gece isyancılar dağlarda yaktıkları ateşlerle haberleşip harekete geçerler. Zalim Dehhaq'a karşı isyan başlar. O gece kralın sarayı isyancılar tarafından ele geçirilir. Kawa kralı elindeki çekiç ile öldürmeyi başarır. Kawa sarı-kırmızı-yeşil önlüğünü burçlardan birine asarak sarayın düşüşünü müjdelar. Halk yakılan ateşlerin etrafında halaylara durarak tahakkümden kurtuluşu kutlar.

O günden bu yana her yıl 21 Mart gününü Kürt halkı, hem baharın bayramı hem de tahakkümden kurtuluşun, direnişin, isyanın, özgürlüğün bayramı olarak kutlar.

Bu bayramlarda zalim Dehhaq'ın zulüm saraylarına çaldıkları ateşi yakar ve her kim ki halklara hükmetmeye, hükmedip de zulmetmeye kalkarsa bu ateşi tatmaya hazır olmaları imlenir.

Ve bu sebeptendir ki ne zaman zulüm başlasa Kürt halkı kadını erkeğiyle, yaşlısı genci çocuğuyla yüzünü dağlara döner, isyanın ateşi alevlendiğinde Dehhaq'ların hiç şansı yoktur çünkü iktidara karşı örgütlü bir halkı hiçbir kuvvet yenemez.

NE YAPARDIN

Ne Yapardın?

Birgün ordu muhafızları evine zorla girip babanı öldüresiye döverek işkence etse, kardeşine-komşuna tecavüz etse...

Askerler köyüne gelse ve tüm köyü boşaltıp evleri yaksın, yıksın...

Doğup büyüdüğün, ekip biçtiğin topraklardan göç etmek zorunda kalsan...

Gittiğin yerlerde evsiz-barksız, işsiz -güçsüz bırakılsan, yetmedi insanlar tarafından kürt olduğun için dışlınsan...

Öğretmenin türkçe bilmediğin için, türkçeyi öğrenemediğin için ya da kazara kürtçe konuştuğun için dayak atsa ne hissederdin o öğretmene karşı?...

Hastaneye gittiğinde türkçe konuşamadığın bu nedenle hastalığınızı anlatamadığın için doktorlar tarafından muayene edilmeden geri yollansan ne düşünürdün?...

Annen, baban cezaevindeki oğlunu-kızını ya da sen kardeşini görmek için gittiğinde türkçe bilmediğin için konuşamadan, halini bile sormadan sadece bakışıp geri dönmek zorunda bırakılsan ne yapardın?...

Ve tüm bunlara isyan ettiğin için polisler üzerine panzer sürse, biber gazı sıkırsa, hatta mermi yağdırsa ne yapardın?

Ben olsam taş atardım...

Hem de elime geçirdiğim her taşı onlara atmak isterdim...

Onlar da bunu yaptı...

Panzerlere, o ruhsuz "robocop" gibi baştan aşağı zırhını kuşanmış "şey"lere taş attılar.

İşte devletin "terörist" dediği kişiler yukarıda anlatılan kişiler.

Peki sizce onlar terörist mi?

Kendisinin beş katı özel hareket timi tarafından kafasına dipçikle öldüresiye vurulan Seyfi mi teröristti yoksa vuran kişi mi?

Babasıyla tarlaya giderken 13 kurşunla öldürülen 12 yaşındaki Uğur mu teröristti yoksa o kurşunu sıkan mı?

Panzere taş atanlar mı terörist yoksa o panzeri onların üzerine süren ya da sürdürenler mi?

İsyancılar mı terörist yoksa devlet mi?

İşte devlet bu kişileri terörist olarak gördüğü için gösteri ve yürüyüşlerde onlara çekinmeden ateş ediyor...

Polis ya da asker tarafından öldüresiye dövülebilir bu yüzden...

Ya da gözaltına alınıp tutuklanıyor, hapsediliyor.

"Teröristin çocuğu-yetişkini olmaz" mantığıyla da Terörle Mücadele Yasası kapsamında yargılanıyor ve yaşlarından daha büyük cezalara çarptırılıyor. Yetişkinlerle aynı koşullara koyuluyor, aileleri ile görüştürülmüyor, dayığa, küfüre, çeşitli işkencelere(cinsel tacizler, soğuk su dökme, buza yatırma, istiklal marşı söyletme, türk bayrağını örtme...) maruz bırakılıyor...

Bir düşün bakalım, kim terörist?

KİM NE

**İkisi arasındaki FARK nedir?
Biri polis, biri köpek. . .**

LAF KAVGASI

Eğitim; devlet için itaat edenleri, kapitalizm için üreten köleleri var etmek demektir. Bu itaat ruhu; toplumda aile de başlar, devletin okullarında 18 yıl zorla hapse mahkum olur, taa ki ihtiyacı olan köleyi elde edene kadar...yavaşça sindirir, yok oluşa hazırlar.

18 lik ruhlar; sistemin bugün ihtiyaç duyduğu itaatkar beyinlerdir. İtaatkar beyinleri yaratmak için kontrol düzeneği olan okullar, yazılı ve sözlü sınavlarla sürekli itaati canlı tutmayı sağlar. Sınavlar, üniformalar, disiplin kurulu, veli toplantıları ile bizleri "hazırol" pozisyonunda tutarlar.

İşte bu mahşer gününde; öğretmenlerinin ve ailesinin sözlerini dinleyerek, verilen bilgileri uslu bir şekilde almış olanları tespit etmek için sistemin süper bir fikri var: **ÖSS**

Haziran sıcağında cehennemde yanmak için hazır mıyız?

Hayatımızın dönüm noktası olarak kurgulanmış bu sınavı kazanmak ya da kazanamamak için hazır mıyız?

Bize dayatılan bu iki şıklı oyunu oynayacak mıyız?

Hayır...Bizler bu sınavın 195 dakikalık bir sınavdan ibaret olmadığını gayet iyi biliyoruz.

ÖSS demek, anaokulundan başlayarak lise bitene kadar dayatılan her şeye boyun eğmek demektir. Bizim için seçilen kıyafetleri giymek, öğretmenlerin emirlerine uymak, bize verilen "milli" bilinci sorgulamadan kabul etmek demektir. Rakibin olan 1,5 milyon kişinin arasından sıyrılarak şanslı 2 yüz bin kişinin arasına girmek, dersane patronlarına rant sağlamak demektir.

Bizler eğitilmek istemiyoruz.

Paylaşmanın ve dayanışmanın ruhu, yaşamın bilgisiyle harmanlandığında özgürlükten bahsedebiliriz. Bilgiyi tahakküm aracına dönüştürerek var olan bu sistemde, bir yok oluşa sürüklenmek istemiyoruz. Çocukluğumuz, gençliğimiz, hayatımız bizimdir. Anarşinin isyan çığlığını atın, bu sınavı kaybedin... hayatı kazanın..

Eğitilmek istemiyoruz!

Özgürlüğe tutkusu olan, sistemin bilgisini reddeden ve eğitilmiş olmaktan nefret eden herkesi birlikte hareket etmeye çağırıyoruz.

Eğitilmek nedir?

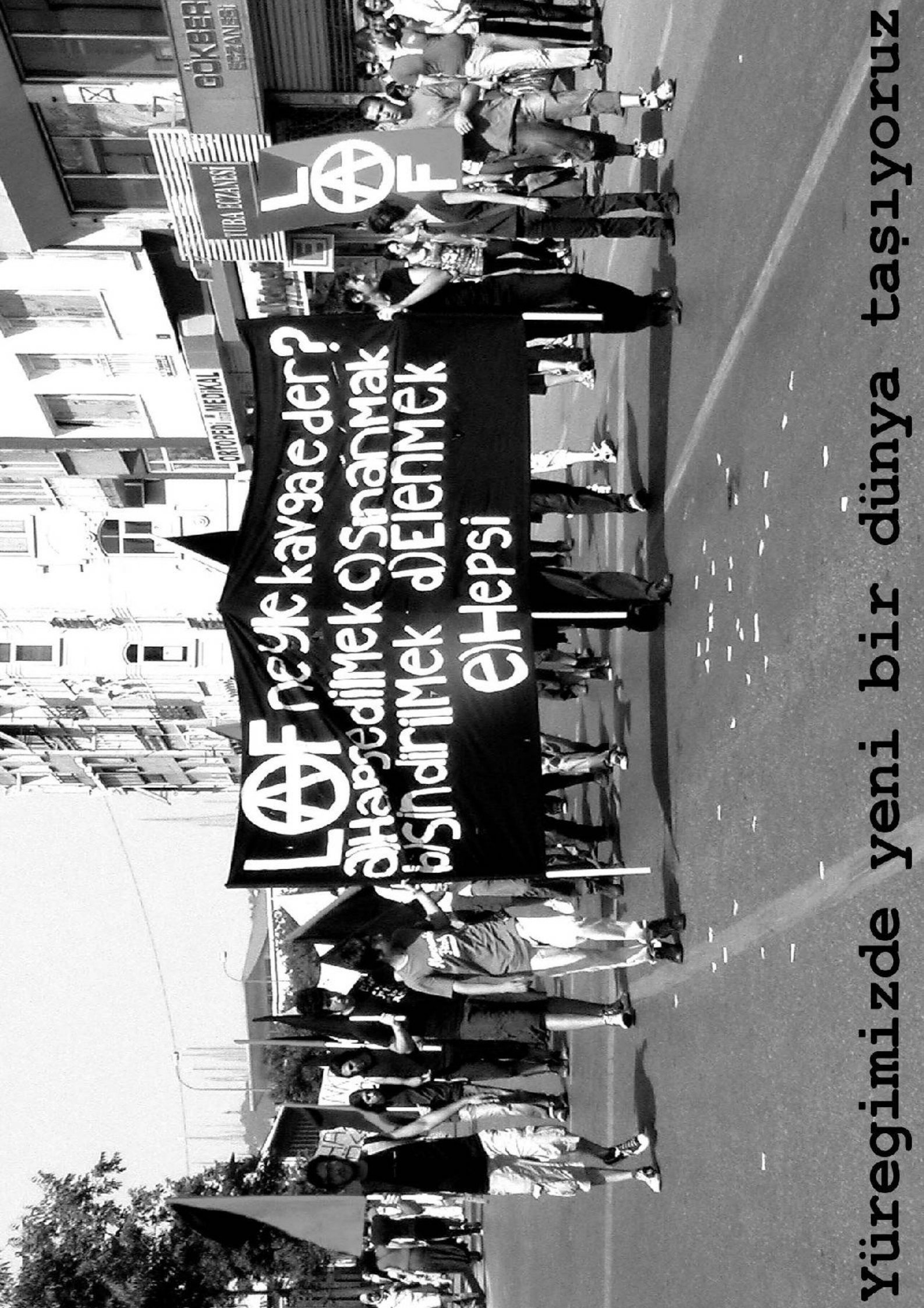
"Okullara kapatılmak, sıraya dizilmek, numaralandırılmak, kurallara uydurulmak, hizaya sokulmak; gözetlenmek, yorumlanmak, soruşturulmaktır.

Eğitilmek ne marifeti ne de yaratıcılığı olan öğretmenler tarafından sayıma tabi tutulmak, denetlenmek, sınanmak, notlandırılmak, elenmektir. Yaptığın her eylemde mimlenmek, dövülmek, sövülmek, damgalanmak, kaydedilmek anlamına gelir.

Eğitim topluma yararlı bireyler olmamız bahane edilerek çocukluğumuzun, gençliğimizin; beyinlerimizin ve ruhlarımızın sömürülmesi demektir. Bütün bunlar toplumun ve halkın yararı için yapılır. Daha sonra, ilk direniş belirtisi ya da şikâyet sözcüğünde kişi baskı altına alınır, soruşturulur, yargılanır, cezalandırılır, kınanır, uzaklaştırılır, disipline edilir.

Eğitim bireyin eziyet görmesi, onurunun kırılması, küçük düşürülmesidir... Eğitim işte budur; onun kerameti de, ahlakı da budur!"

*** 7 Haziran OSS mitingde dağıtılan bildirimiz.**

LÆF neyle kavgadeder?
a) Hapsedilmek c) Sınanmak
b) Sındırılmak d) Elenmek
e) Hepsisi

Yüregimizde yeni bir dünya taşıyoruz